

# İthal Gelinler 3

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 11 Haziran 2011

---

Gelinlik kızların baba evinden koca evine geldiklerinde neler hissettiğini, evlenen her kadın bilir.

"Eşleri ile bir ömür paylaşacakları ev, sanki başka birisine aittir. Uzun süre o evde kendilerini misafir gibi görürler"

Hiç tanımadıkları birisi ile bir ömür geçirecekleri yeni evleri, o anlarda o kadar yabancısıdır ki,

Ana ve babaları ile aynı şehirde, aynı semtte, hatta aynı apartmanda bile olsalar, içlerinde sebebini bilmedikleri bir pişmanlık yaşarlar.

Düşünmezler ki, ha deyince aileleri yanlarına gelir. Ya da istedikleri zaman kendileri ana ve babalarının yanlarına gidebilirler.

Ve bilmezler ki, biz ithal gelinlerin yaşadıklarını.

"Dillerini, dinlerini, adetlerini bilmediğimiz. Bizleri hor gören, her fırsatta aşağılayan insanların bulunduğu yere gelin gitmenin, gün güne üşümeye dönüşecek ilk titremesini" Bilmezler ki...

Nereden bilecekler yaşanan o ilk acıyı,

"Öyle bir sarsar ki o ilk acı insanı, gelecek büyük bir depremin öncü sarsıntısıdır sanki"

Bir taraftan eşinize içine düştüğünüz psikolojiyi hissettirmemeye çalışırken, bir taraftan da eyvah ne yaptım ben diye düşünürsünüz.

Oysa henüz ortada sizi üzecek, yıpratacak bir şey de yoktur.

Ama dedim ya, ateş yüreğe düşmüştür bir kere... Bu öncü depremin şiddetli bir depreme dönüşüvereceğini hissedersiniz o an.

"İşte o an belki de ağlamayı unuttuğunuz ilk andır."

Kendinizi ağlamamak için sıkarsınız. Boğazınıza bir şeyler düğümleverseniz. Dışarıdan gelen kilise çanlarını, yaşayacağınız sıkıntıların tehlike çanları gibi düşünürsünüz.

Uykusuz ilk gecenin sabahında, vatan da ki, ezan sesini hayal eder, hatta duyar gibi olursunuz. Ama yine duyduğunuz çan sesleri, hayal etmenize bile fırsat tanımaz.

Memlekette iken, ananızdan sıklıkla duyduğunuz "Ya sabır, ya Allah" cümlesi dökülür ağızdan.

İlk günlerde ilk acı, olsan da başın tacı.

Ezan vakti duyunca, kilisenin çanını.

Çekiliverir kanın, başlar bitmeyen acı.

Daha ilk dakikadan, düşünürsün yarını...

Bizler burada bazen tıpkı depremde enkaz altında bir umutla bekleyerek, kimse yok mu? Diye haykıranların bağırdığı gibi haykırmak isteriz.

Ama boğazımıza bir şeyler düğümlenir ve haykıramayız.

Bazen Türkiye'de ki yakınlarımızdan acı bir haber duyduğumuzda bile ağlayamayız, göz yaşlarımız içimize akar.

Canım Ana'cığım, sevgili ablalarım;

İzin dönüşlerinde sizden ayrıldığım her vakit, bu acaba son mu? Diye sorarım kendime...

Veda vakti gelince gözlerim dolar. Anamın ellerini öper yutkunarak allahısarmaladık der, tekrar sizin o kokunuzu içime çekerim.

Yanaklarınızı yanaklarıma sürer ve yola çıkarım.

Sırtımı döndüğüm an, gözlerimin nemi olduğunu anlar hemen silerim.

Gitmek ve elveda demek ne zor gelir.

Her sene, her izin dönüşünde yaşarım bunu.

Size doyamadan ayrılma vakti geliverir.

Yanınızdan uzaklaşırken, sizi özlemeyeceğimi düşünmek isterim.

Yeni özeleler yaratmaya çalışırım beynimde, yüreğimde...

Örneğın; yıldızları özleyeceğımı, ezan sesını özleyeceğımı, boyayalım mı abla? Diye bağıran boyacı çocuğu özleyeceğımı, simitilerin sesını özleyeceğımı, sabah erkenden çıkan sıcak francala ekmeği özleyeceğımı düşünmeye çalışırım.

Sonra korktuğum başıma gelir ve daha uçağa bınır bınmez hem sizleri, hem de bütün bu saydıklarımı hemen özlerim

Sesımı duyan yok mu? Ezan mı bu duyduğum?

ıkartın beni buradan, nerede benim yurdum?

Umuda yolculuktu, nedir burada bulduęum?

Neden susuyorsunuz. Çok mu zor ki sorduęum?

Devam edecek